

anvende ethvert Middel overfor et Ministerium. Jeg slaar altsaa det fast, at det ærede Medlem virkelig har den Mening, at ikke ethvert Middel er anvendeligt for en Opposition mod et Ministerium, og det glæder mig. Om Ministeriets Stilling sagde saa det ærede Medlem, at jeg havde lagt for megen Vægt paa den vedtagne Tillidsbeslutning, eller hvad jeg skal kalde den, jeg kan heller ikke Ordene udenad (*J. C. Christensen*: Der staar intet om Tillid, der staar: Støtte). Naa, der staar Støtte, saa lad mig bruge dette Ord, for at ikke det ærede Medlem skal sige, at jeg har tilsneget mig noget og mod bedre Viden anvendt gale Ord. Jeg tror for Resten, at det ærede Medlem selv anvendte Ordet Tillid i Sammenhæng hermed. Det er i alt Fald en Beslutning, hvorved Folketinget og alle Partier tilsagde det nuværende Ministerium Støtte i dets Politik til Bevarelse af Landets Neutralitet. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil erkende, at dette er den rigtige Udtalelse om denne Beslutning. Derom maa jeg sige, at det aldrig er faldet mig og heller ikke noget andet Medlem af den nuværende Regering ind, at man vilde give Ministeriet som Partiministerium en Støtte; det kan Ministeriet aldeles ikke forlange. Ministeriet kan ikke forlange, at man ved en saadan Støtteerklæring skal tilkendegive overfor det nu siddende Ministerium, at man deler dets Anskuelse som Parti-Ministerium og ogsaa ønsker at fremme disse Anskuelse. Det er jo udelukket. Men det behøver det ærede Medlem jo ikke at sige os. Der er aldrig nogen af os, der har ment det. I Øjeblikket gælder det -- og det er vel værd at lægge Mærke til -- ikke om den siddende Regerings Partianskuelse; aldeles ikke! Det gælder om Ministeriets Evne og Berettigelse til at føre den Politik, som nu er Landets Politik, og som i det store og hele alene er en Udenrigspolitik — en Neutralitetspolitik, altsaa ogsaa en Udenrigspolitik. Der maatte Ministeriet forlange den ubetingede Støtte fra alle Rigsdagens Partier, og efter min Mening har Ministeriet — ellers kan jeg ikke forstaa Beslutningen — faaet denne Støtte, og dermed har Folketingets forskellige Partier erklæret, at hvad denne Regering maa kræve som Leder af Landets neutrale Politik i

Øjeblikket, det maa Folketingets Partier yde det, fordi det kan kræve Støtte fra deres Side; ellers er der ingen Mening i Beslutningen. Naar derfor det ærede Medlem nu slaar sig højt op — det undrer mig for Resten ikke — paa det Lovforslag om Tillæg til Straffeloven, som er forelagt af Ministeriets Chef og anbefalet i høj Grad — og det tror jeg, man skal lægge Mærke til — af Ministeriets Udenrigsminister, gør det ærede Medlem sig skyldig i den Tilsnigelse — som han naturligvis ikke ved, han gør sig skyldig i —, at dette Lovforslag skulde gaa ud paa at beskytte det nuværende Ministerium og dets Personer. Jeg tør sige paa Ministeriets Medlemmers Vegne, at intet er dem ligegyldigere, end at Ministeriets Personer eller Ministeriet som saadant angribes, og hvis det ærede Medlem mener, at vi er meget ømtaalelige i den Retning — hvad det ærede Medlem synes at antyde ved forskellige Udtryk, thi han kan nu en Gang ikke slippe Kassen, den sidder fast i hans Hoved, han mener stadig, at Ministeriet dækker sig i Angst for Angreb og med Ordet „Forsigtig“ paa sig —, tager det ærede Medlem fejl; Angreb er Ministeriet ligegyldige. Vi er vist alle for gamle og forhærdede og hærdede til at skulle bryde os noget om Angreb, enten det fremkommer i det ene Blad eller i det andet, i et Ugeblad eller i et Dagblad, det er Hip som Hap, det er ens Bier af samme Tønde, vi kender den fuldkommen, og vi er vant til den Kost. Det er ikke Spørgsmaalet. Men det Forslag til Tillæg til Straffeloven, som foreligger for Rigsdagen, som er forelagt og derigennem altsaa forlangt af det nuværende Ministerium, er et Forslag, som ene og alene gaar ud paa at støtte Ministeriet i at gennemføre den Neutralitetspolitik, som er Landets, og som Ministeriet for Øjeblikket har at vogte. Saaledes skal og maa det forstaaes, og saaledes kan efter min Mening ingen Rigsdagsmand lade være med at forstaa det, og alle Smaaavittigheder derover vil jeg ikke tage mig meget nær, thi det gælder jo noget ganske alvorligt, idet der ikke er den fjerreste Tvivl om, at hvis et Ministerium ikke har saadanne Midler i sin Magt til at fjerne Misvækster, som i Øjeblikket skyder op og skader Landets udenrigske